

אברהם (אבי) לימואי
1977-1998
תשל"ח – תשנ"ח

יוצא לאור

אהוד בנאי

השביע הנה מתחיל כאן
בין סניף בנק למעין
לא סלול. לא תמיז
מסומן

השיי הנה מתחיל כאן
כחול על הצל האבן
לא שמו. לא תמיז
מכוון
השיי הנה מתחיל כאן.

השביע הנה מתחיל כאן.

חוצה את העיר
עולה על ההר
משיק על היס
משיק שם מחפ

חוצה את העיר
עולה על ההר
משיק על היס
משיק שם מחפ

חותק באויה בין הבתים
יוצא אל האור אל חיים
חזים.

חותק באויה בין אנשים
יוצא אל האור אל חיים
חזים.

לך עליו. עלה עליו
עכשיו

לך עליו. עלה עליו
עכשיו

לך עליו. עלה עליו
עכשיו

לך עליו. עלה עליו
עכשיו

מלאכי ציפורים מעליך
מלווים את צעדיך

מלאכי ציפורים מעליך
מלווים את צעדיך

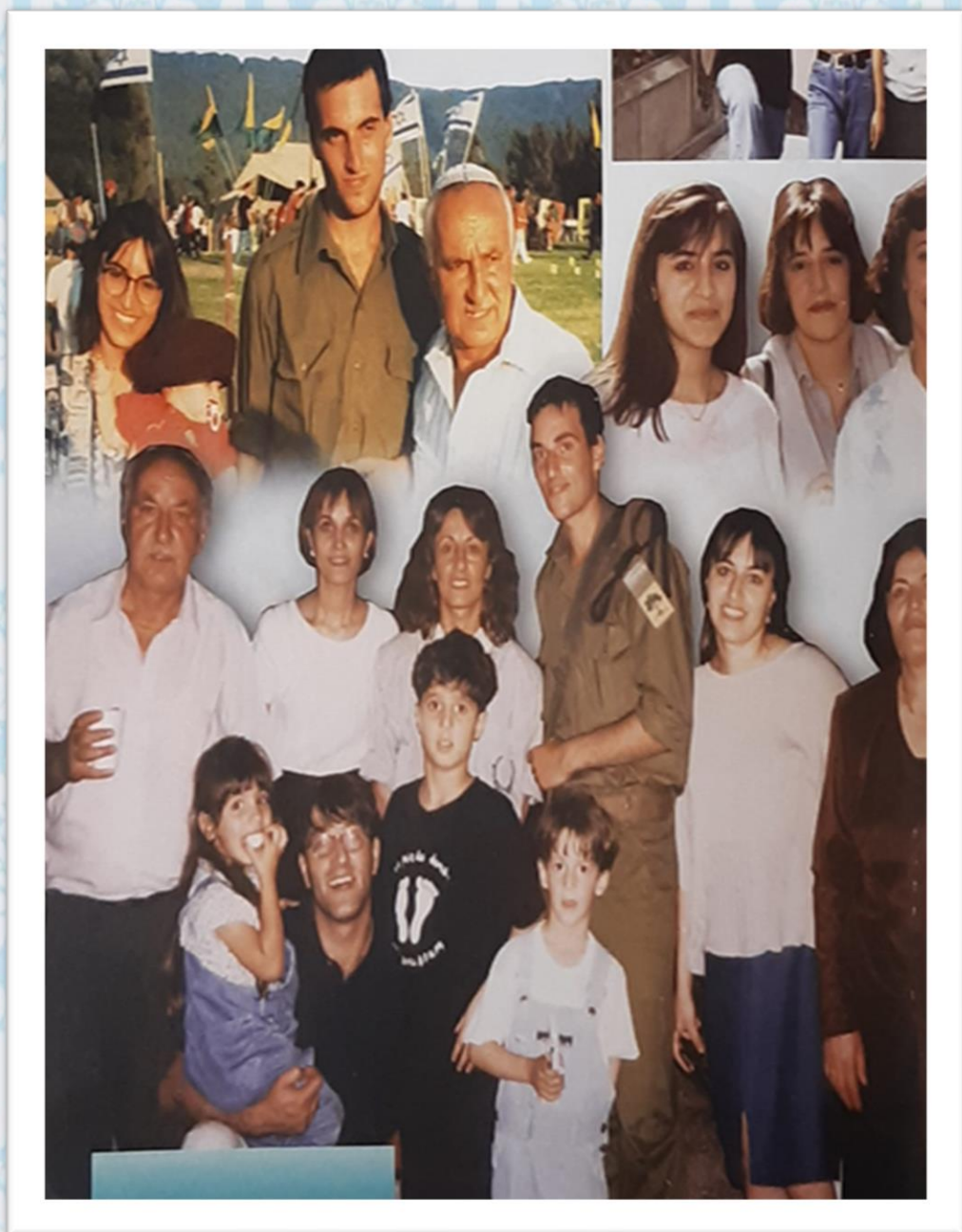
מרחוק נצלק אור
אל תקטה כבי שתוכל
לחצוף.

מרחוק נצלק אור
אל תקטה כבי שתוכל
לחצוף.

ילדות

אברהם (אבי) לימואי נולד בירושלים ביום ט"ז חשוון תשל"ח
(28.10.1977), בן זקונים להוריו רוחמה וציון.
נקרא אברהם על שם שני סביו.
אבי בילה בגן בשכונת המגורים. היה לו חיוך משגע שמעולם
לא עזב את פניו. היה לו קול ומבט שובב של ילד.
אהב לשחק בלגו ולשמוע סיפורים על גיבורים שהקימו את
המדינה.
מגיל קטן היה אוהב טנקים, מטוסים, כלי נשק וכל דבר צבאי.

חמש שנים על איכאל

עמוס ברזל

חמש שנים על איכאל
עברו הפיקודים
הטל יטה מעבודה
חופשי מאימוצים

שלושה היו לו חברים
נבחן שבמלונה
חתול שחור רבי אקיק
ובשוק יונה.

חמש שנים ובשיטת
אל חבריו קרא
שלוש נבחן שלום אקיק
שלוש יונה צחורה.

אל בית הספר אכזה לי
אלמז יום יום עכשיו
חכו עז כלות האימוצים
שם נפתעש יחזיו

כשהוא היה ילד קטן אחותי הייתה שרה
לו את השיר והוא מייד היה דומע

אבי למד ביסודי בבית הספר אוולינה
דה רוטשילד, והמשיך לתיכון
הימלפרב.
אחיו רוני מתאר אותו כילד ביישן
ומופנם.

אבי היה חניך בתנועת בני עקיבא בסניף
רמת אשכול. הוא היה ילד מאוד פעיל
חברתית. השתתף בפעולות התנועה באופן
עקבי, ויצא למסעות ומחנות של התנועה.
הוא השתייך לשבט מעלות. ולימים הפך
מחניך למדריך.

אבי מאוד אהב מוזיקה כבר מגיל צעיר.
הוא השתתף במקהלת הילדים 'פרחי
ירושלים' שהופיעה בכל הארץ.

תמונות מהילדות עם חברים

מילד לנער

לך אלי תשוקתי

רבי אברהם אבן עזרא

לך אלי תשוקתי, בך חשקי ואהבתי
לך לבי וכליותי, לך רוחי ונשמתתי
לך ידי לך רגלי וממך היא תכונתי
לך עצמי לך דמי ועורי עם גוויתי

לך עיני ורעיוני וצורתתי ותבניתתי
לך רוחי לך כוחי ומבטחי ותקוותתי

לך אהמה ולא אדמה עדי תאיר את אפלתתי
לך אזעק בך אדבק עדי שובי לאדמתתי

לך מלכות לך גאות, לך תאות תהילתי
לך עזרה בעת צרה, היה עזרי בערתי

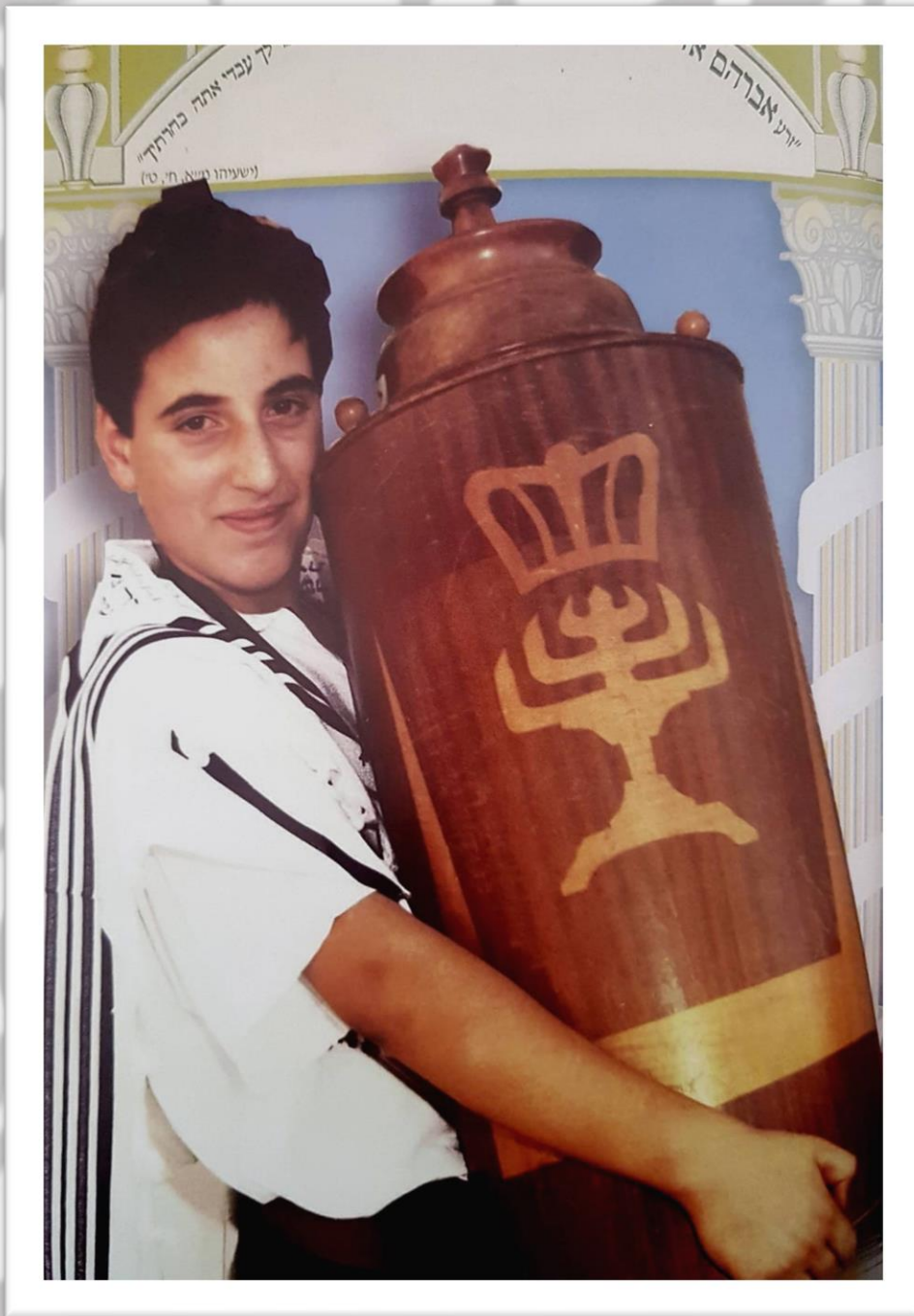
ומה אני ומה חיי ומה כחי ועוצמתתי
כקש נדף מאוד נהדף ואיך תזכור משוגתי

ואור גנוז לפניך יהי סתרי וסוכתי
ותחת על כנפיך תנה נא את מחיצתי

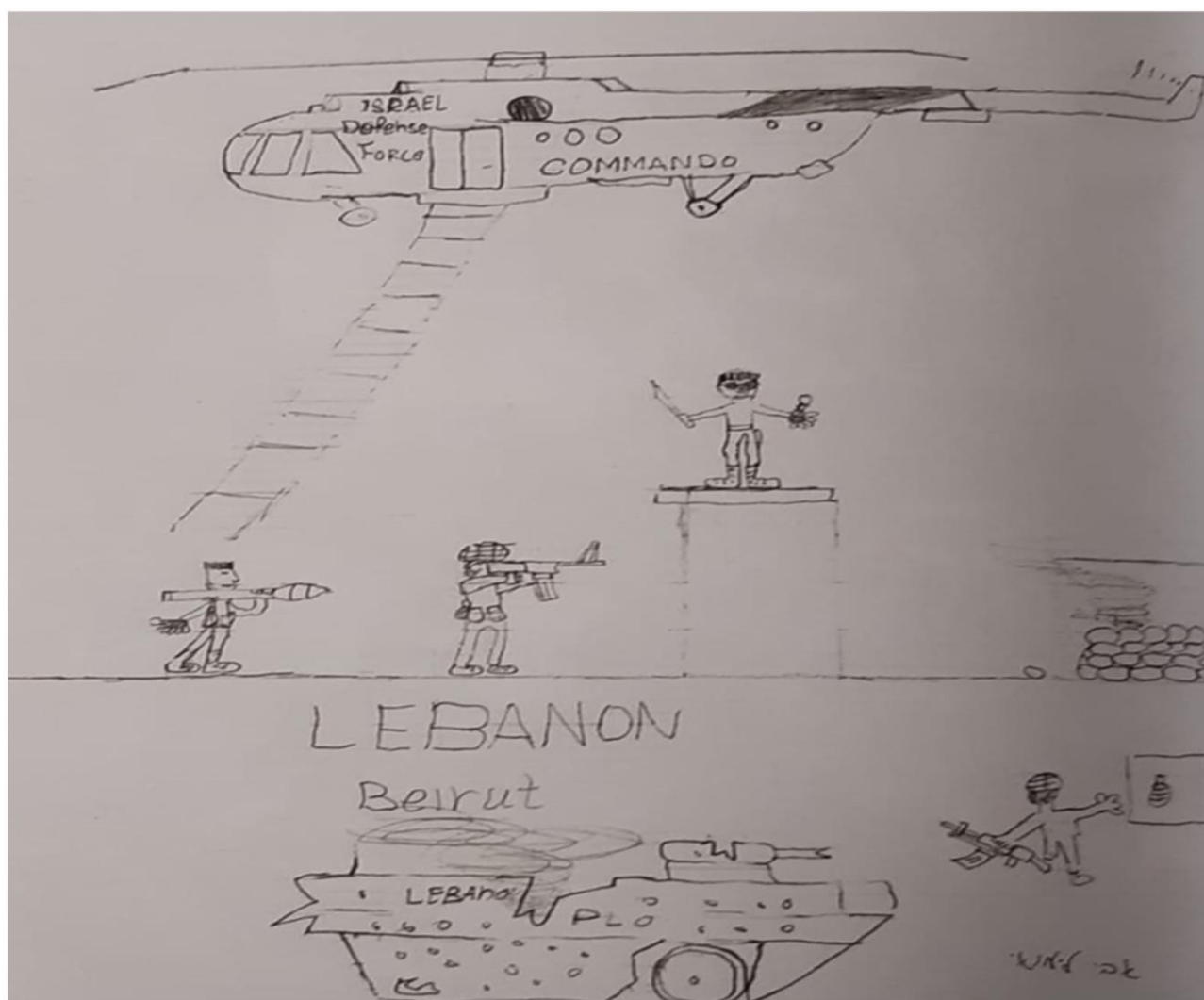
עליה לתורה בגיל מצוות
כל כך התרגשת מהמעמד.

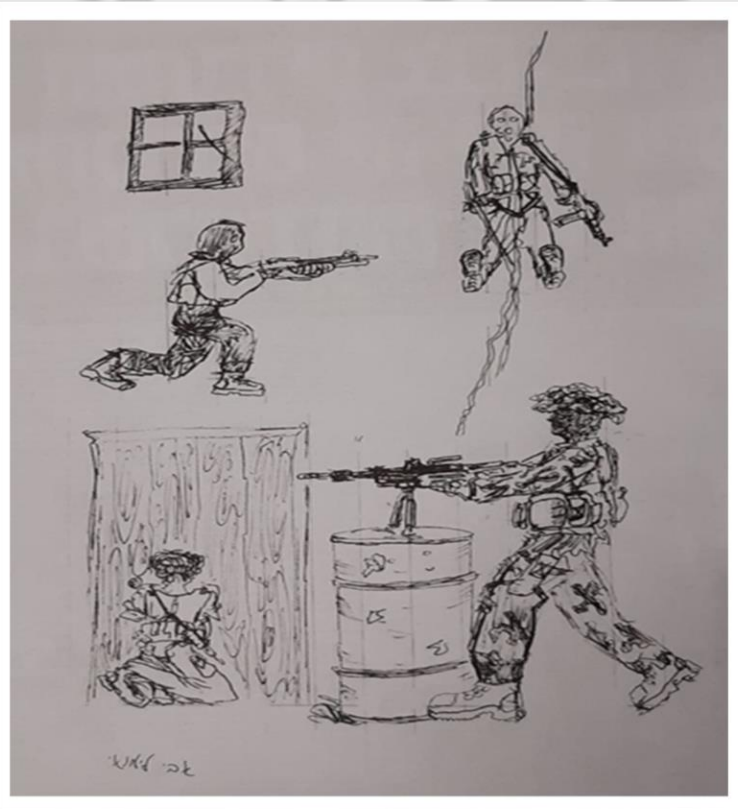
אני זוכרת במהלך האירוע הקראת את
הדרשה, ראו על פניך את ההתרגשת
והלחץ, בעודך מקריא אחד מחברי
הלהקה פיצץ את בלון הקונפטי באמצע
הדרשה לא כמתוכנן. אני זוכרת את זה
כרגע הזוי ומשעשע כאחד.

אחותו אורה מספרת שכשהיה תלמיד בתיכון הוא לא היה מגיע עם מחברת וספר כמו כל התלמידים, הוא היה מגיע עם מחברת איורים, ידעתי שהוא משרבט אבל לא תיארתי לעצמי שברמה הזו. את האיורים גיליתי מאוחר יותר, כשעברתי על המחברות שלו. ציורים ואיורים שלו קישטו לא אחת את עלוני תנועת הנוער. רוב הציורים שנשארו לנו מתארים החוויות שלו בלבנון.

במחברת ציורים
שהשאיר אחריו תיאר
אבי בציורים ובאיורים
מצבים מחיי החיילים
הקרביים: חיילים
בפעולות מבצעיות,
היתקלויות, מארבים
וסיטואציות לחימה
למיניהן.

אורה מתארת את אבי כתלמיד:
"הוא לא היה תלמיד מבריק ולא מפני שלא היו
את היכולות אלא פשוט מפני שהוא לא היה
משקיע. כל שנה הוא היה מקבל התראה
לקראת סוף השנה שאם הוא לא יסיים את
בחינות המעבר בהצלחה הוא לא יעבור לשנה
הבאה. הוא היה בא אליי ומבקש שאחפש לו
מורה פרטית ותוך כדי הייתי מבקשת ממנו לתת
פוש אחרון בסוף השנה. כמובן שהוא עבר כל
שנה את המבחנים בהצלחה."

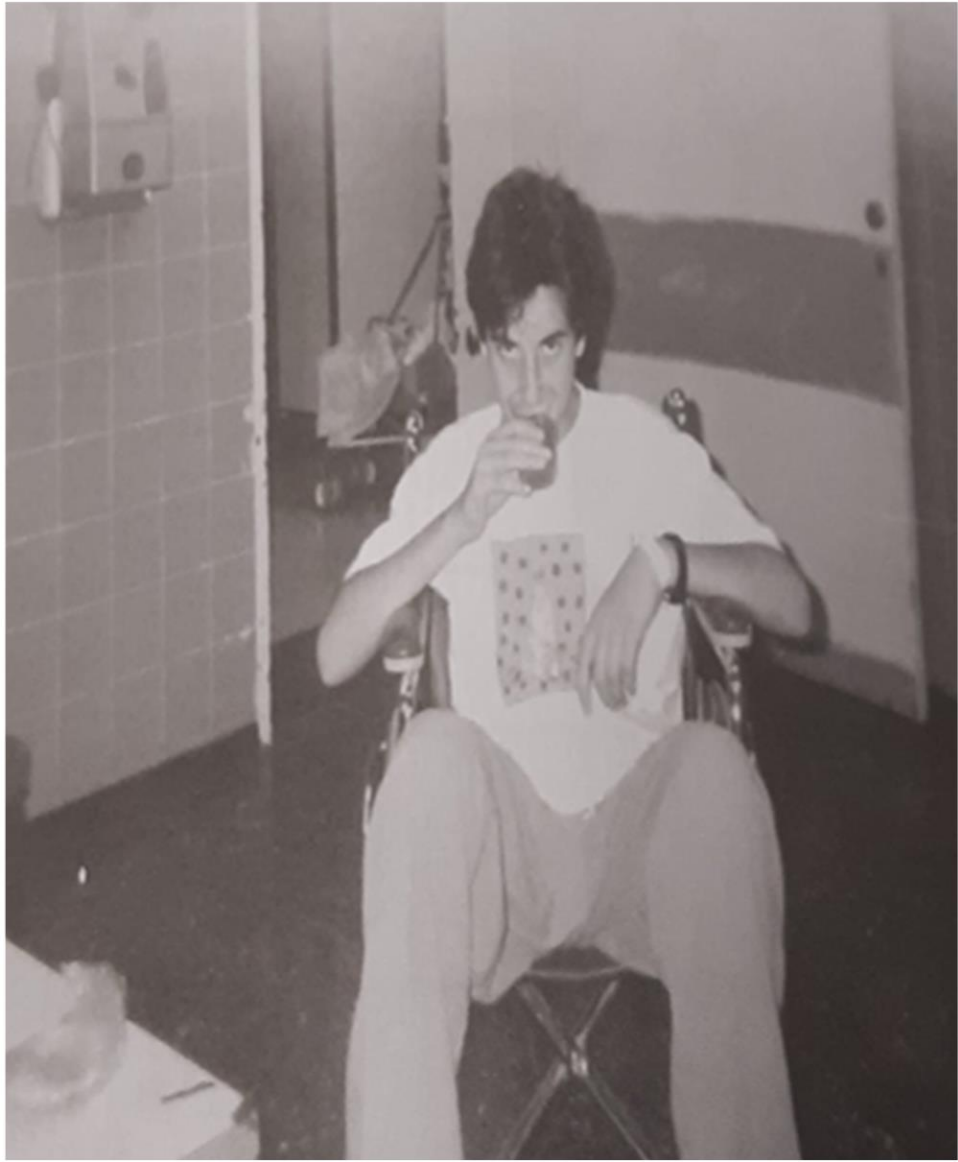

מורתו לקולנוע, חיותה דויטש, מספרת עליו: "אבי מאוד אהב ללמוד קולנוע בבית הספר, מתוך אהבתו הרבה לסרטים. בנוסף הוא מאוד אהב לערוך, לכתוב תסריטים, ולצלם.

הוא היה בחור משעשע, הגון, מנומס, חכם ועם חוש הומור. היה בחור שקט שלא כל כך אהב ללמוד, חוץ משיעור קולנוע שמאוד אהב. הוא היה יושב בשורה הראשונה לא מדבר הרבה, אבל כשנשאלו שאלות הוא מיד ענה, ושמח מאוד להביע את דעותיו. בנוסף, הוא הראה ידע רחב בקולנוע, ותמיד צדק בתשובותיו והביא סרטים מצוינים. תמיד בישיבות המורים היה פער גדול בין מה שאני אמרתי עליו, דברים טובים בהתלהבות והערכה, ובין מה ששאר המורים אמרו עליו, שהוא בחור חכם אבל לא מאוד מתעניין בלימודים".

מתוך עבודה של אבי במגמת תקשורת וקולנוע

אנא...
התחלתי לכתוב את התשובה הזו...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...

יום 21 - סיון 5778
אבי שלי...
התחלתי לכתוב...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...

אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...

אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...
אולי אתה יודעת...
אני חושב ש...

אורה מספרת: "היו לנו לא מעט שיחות אחים בנושא הלימודים. ניסיתי להבין ממנו אולי הלימודים קשים לו מידיי והוא היה מחייך את החצי חיוך ביישני שלו ואומר במין קלילות מרגיעה שהלימודים לא קשים, הם פשוט לא מעניינים. כששאלתי אז מה כן מחזיק אותך כאן הוא סיפר שזה החברים. אבי בילה עם החברים בבית הספר ומחוצה לו בעיקר במסגרת תנועת בני עקיבא. אם יש דבר שהוא לא אהב זה להצטלם"

כשאבי היה בן 14 הוא יצא למחנה ביער שלמון במסגרת תנועת בני עקיבא. המדריכים בישלו מרק בשטח פתוח לא מגודר ולא מואר. אבי רץ מצד לצד ביער במהלך משחק עם חברים. ותוך כדי ריצה הרגל נכנסה לסיר מים רותחים. מיד לקחו אותו למיון ובשתיים בלילה החזירו אותו הביתה. הפציעה הייתה חמורה ואני דאגתי, רציתי לחזור לבית החולים אך אבי סרב בתוקף וביקש לישון. חיכיתי לבוקר ונסענו שוב לבית החולים. הוא אושפז לחודשיים עם כוויות בדרגה שלישית.

אני זוכרת שבכל יום במהלך האשפוז שטפו את הכוויות חמש פעמים ביום. הצעקות היו קורעות את ליבי, 5 אנשים היו צריכים להחזיק אותו בכל פעם כדי החליף תחבושות.

אני זוכרת שתוך כדי טיפול הוא ראה את תג השם של הרופא שטיפל בו. קראו לו 'ד"ר אריה אלדד'. אבי פנה אליו ושאל אותו 'אתה הבן של שייב'. הרופא המופתע ולא הבין איך נער בן 14 מכיר את הכינוי המחתרתי של אביו, הוא הסתכל עליו ושאל 'איך אתה מכיר את השם הזה?'

אבי הסביר לו שכל חומר שיש על המחתרות הוא קורא, זה תחום שמעניין אותו עוד כשהיה ילד. בין השניים נרקם קשר ועד היום הוא מגיע לאזכרות. תהליך השיקום מהפציעה היה ארוך. במהלך שנתיים וחצי אבי הסתובב עם תחבושות על הרגליים ועבר טיפולי שיקום כואבים. היינו בטוחים שהחלום שלו להיות קרבי נגזז. אך לא, אבי נלחם על החלום שלו וכדי לחזור לכושר הוא היה רץ מרמת אשכול עד תלפיות הלוך וחזור כדי לחזק את הקרסול.

שוב לא שקט

אמיר צורף, דני רכט ואלי לולאי

בצדק אל הריטיון
בורח למקום מושן
הייתי משה הכל
אם אפשר היה לצאת
במין עובדי חלפה שנה

בצדק אל הריטיון
זה בכלל לא שיר פומני
אלכת לכיוון נכון
עוד סיפור שלט נשאר
במין עובדי חלפה שנה

שוב לא שקט
שוב לא שקט

בצדק אל הריטיון
אני מקשה ללא מוצא
בצדק לסיוס נכון
זה הטקסט שלט נשאר
שלט נשאר

שוב לא שקט
שוב לא שקט

אבי הדריך בתנועת בני עקיבא בשבט הרא"ה שלימים הפך להיות שבט אמונה. החניכים שלו זוכרים אותו כמדריך אחראי שדיבר איתם בגובה בעיניים. אבי אהב טבע ולכן את רוב ההדרכות שלו לחניכיו העביר בטבע. הוא היה לוקח אותנו לוואדי שליד סניף בני עקיבא ושם היה מעביר לנו את הפעילויות. יוני חניך של אבי מספר: "הוא לא ניסה להתבלט או לעשות מעצמו דוגמא ומופת אלא הוא פשוט היה עצמו. לעולם לא העביר לנו פעולה על נושא שהוא לא מאמין בו, רק משום שאלו ערכי התנועה. וזה היה עבורי ועבור רבים שיעור חשוב לחיים".

חניכיו מספרים שהוא היה מדריך מאוד רגיש, פתוח וחייכן. ידע להתייחס לכל אחד באופן אישי בהתאם לדרכו האישית של החניך ולתכונות האופי שהיו אופייניות לאותו החניך. החניכים שלו ממש העריצו אותו.

הייתה לו גישה מיוחדת לחניכים עם צרכים מיוחדים. בסניף שהוא הדריך היו ילדים עם תסמונת דאון ואוטיזם. מדריכי הסניף חשבו לפתוח להם פעילות בקבוצה נפרדת.

אבי לא הסכים בשום פנים ואופן להבדיל אותם מבני גילם, ודאג לשלבם בקבוצה שלו.

הוא עשה זאת בסבלנות רבה וברגישות שעוררה בחניכים השראה.

אורה אחותו מספרת "שאבי מאוד אהב לצייר ולטייל. בשיעורים הוא צייר במחברת השרבוטים ולטיולים הוא יצא בכל הזדמנות שהתאפשרה לו. הוא אהב את המדינה והיה לו חשוב להכיר אותה דרך טיולים וסיפורי המחתרות מתקופת קום המדינה. "אני זוכרת שכשהוא היה קטן, אני הייתי מדריכת טיולים וכשהתאפשר לי הייתי לוקחת אותו איתי לטיולים שהייתי מדריכה. הוא תמיד היה רץ קדימה, היה קשה לעצור אותו. אני זוכרת שהייתי קוראת לו 'אבי תעצור לא עוקפים את המדריך' והוא היה מחייך ועונה לי 'אבל את אחותי אל תדאגי אני יודע לאן ללכת'. וממשיך לרוץ קדימה. כבר מגיל צעיר הייתה לו יכולת ניווט מדהימה, גם בצבא זה בא לידי ביטוי".

לאבי היה תחביב נוסף, מספרת לנו אורה,
תחביב שרק המשפחה ידעה עליו.
כל פעם כשאחד האחים היה טס לחו"ל הוא
היה חוזר עם חבילת לגו לאבי. בשנים ההם
תחום הלגו לא היה מפותח בישראל והמגוון
לא היה עשיר כמו היום. היינו רוכשים לו
ערכות של לגו מורכב ומאתגר לבנייה והוא
היה יושב שעות ובונה מבלי להיעזר בדפי
ההנחיה.
תמיד היינו מופתעים כשהוא היה מסיים
לבנות.
גם כשהוא כבר עבר כביכול את הגיל
המקובל של בנייה בלגו הוא היה יושב עם
האחיינים שלו ובונה איתם. הם ממש היו
מחכים לבואו כדי לבנות איתו מבנים
מורכבים.

בהיותו בן 16, כשסיים את תהליך השיקום
וההבראה מהכוויה, החלטתי לקחת אותו
לטיול מיוחד בארצות הברית.

אבי מאוד אהב קולנוע, הוא אהב סרטים
ותמיד סיקרן אותו איך מיצרים סרטים. לכן
נסענו לאולפנים של MGM ביוניברסל
סטודיוס והסתובבנו בדיסני והוא היה ממש
מוקסם.

באחד הטיולים הסתובבנו במקום קצת מסוכן.
פתאום שמתי לב שהוא הולך אחריי.
שאלתי אותו "אבי למה אתה הולך אחרי?
למה אתה לא הולך לצידי?
והוא השיב "כי אני רוצה לשמור עלייך". אחי
הקטן רוצה לשמור עלי.
שאלתי אותו: "למה אתה צריך לשמור עליי?"
"אל תהיי כזאת תמימה מסוכן פה". זו הייתה
תשובתו.
אני שומרת את הזיכרון הזה מהטיול המיוחד
הזה שהיינו יחד ומאמינה שהוא עדיין שומר.
היום במבט לאחור אני מאוד שמח שנסעתי
איתו. אני שמחה שהוא חווה חוויה כזאת
בחיים. חוויה שיחסית לנער בן גילו הייתה
נדירה בתקופה ההיא.

מנער

לגבר

המצבה שאהב אבי

אורה לימואי

מול הפים של טיף לנוכח
תפארת קצומים זו
של המצבה שאהב אבי
פוחק שטה בארץ כוללה
בכל מקום שצרכה כל פלאק
כשהולכת אותנו בארץ
הצאת לאורכה ולרוחבה
והיא מרחפת עם אל פני
ההרים האלה והיא צרורה
בסלעים ובצוקים פה"י הוד
האלה.

עם נשמותיהם של
אבותינו ילדי המצבה הלה.
שכל אבן מאבניו וכל
קומץ עפר מעפרו השמיעו
את פעמיהם לנפשק הסוערת
החצורה ציוניות עזה
ואהבת ישראל וארץ ישראל.

פרק מכינה

כשאבי סיים את התיכון הוא הצטרף למכינת יתיר בדרום הארץ. בסיום ארבעת החודשים בהם זכה ללמוד ולהכיר את הארץ הוא יצא לשרת את המדינה והתגייס לגולני. הוא סיים מסלול בסיירת 'אגוז'.

"פֿאַמֿלֿיגֿע נֿאַטֿורֿע
קאָפּאָל
לפּינת מֿענֿש

מֿאַכֿט
שפּאַלֿט
אָפּאָל

פרק מכינה

דברים שנאמרו בסיום השבעה מפי הרב משה הגר מנהל המכינה:

שאלתי את אבי מדוע אתה רוצה להתקבל אלינו למכינה?! הוא ענה "המכינה נמצאת ליד מדבר יהודה, אני אוהב את מדבר יהודה. יש נוף של מדבר, זה המקום שאני אוהב ולכן אני בא. אני רוצה ללמוד תורה במקום הזה, שכן אדם לומד במקום שליבו חפץ" וכך נפגשתי עם אבי בחור שבחר את הדברים בצורה עצמאית. בסוף הריאיון אני רושם לעצמי כיצד אני מתרשם. התרשמתי. הבחור מעמיק יודע מה שהוא רוצה כשהחליט לעזוב את המכינה ולהתגייס לגולני הייתה זו החלטה שלו. אינו תלוי באף אחד יודע מה שהוא רוצה ויודע לאן הוא הולך מאמין במה שהוא עושה והולך על הדברים עד הסוף בלי חוכמות בלי מה יגידו ואיך זה נראה אמיתי עד הסוף.

המשנה בראש השנה אומרת: "בחג נידונים על המים". בחג הסוכות נידונים על המים ובעצרת - שבועות "נידונים על פרות האילן". יש לנו פעמיים כאילו מתן תורה. מתן תורה אחת בשמחת תורה, והשני בחג השבועות. בסוף סוכות זהו החג שנידונים בו על המים, לפני הגשמים לפני החורף. בחג סוכות מתפללים על המים, ניסוך המים תפילת הגשם, זה שמחת תורה של התורה שבכתב. תורה שבכתב – אנחנו יודעים את מספר האותיות שבה נקודה אנו יודעים בדיוק איפה אמצע התורה בפסוקים, במילים, באותיות. והתורה הזו שבכתב אינה משתנה, קבועה כמו המים. כל טיפת מים דומה לשניה המבנה הפנימי שלה דומה לחברתה, לא ניתן לשנות. אחרי שעובר החורף ויורדים הגשמים, והמים נכנסים לאדמה, המים האלה זו התורה שבכתב, נכנסים לאדמה ואותם המים, כאשר מגיע האביב, יוצאים בצורות שונות: יש דובדבנים, ענבים, תפוחים יש פירות כאלה ופירות אחרים. "או בעצרת נידונים של פירות האילן" - בעצרת חג השבועות מתן תורה, זה היום בו נידונים על פירות האילן.

"לא הלך לנו פרח" ציון ורוחמה. זה לא פרח, אבי היה פרי בשל, פרי בשל כי הוא ידע כל הזמן מה הוא רוצה. מהדברים ששמעתי מאחרים, כולל ההחלטה שלו בסיירת אגוז לעזוב, וכן הלחץ שלו לצאת למערב הזה והוא נפל. כל ההחלטות שלו הוא ידע מה שהוא רוצה והאמין במה שהוא עושה, זה פרי בשל, זה לא פרח או בוסר. בעצרת, בימי ההגבלה לקראת החג שנתונים על פירות האילן הוא נפל. בגבורה, בהגנה על ישובי הצפון. אנחנו יודעים שאם שורש התורה שבכתב הוא חג סוכות שבו נידונים על המים, שבועות הוא שורש התורה שבעל-פה ודוד שורש תורה שבעל-פה, דוד המלך שאבי כל כך העריך.

אני זוכר את הריאיון, כמו היום. שאלתי אותו את מי את מעריך, איזה אנשים אתה מעריך, במיוחד מחוץ למשפחה אותה אהב מאוד. מי האנשים שאתה מעריך ורוצה להיות כמוהם, הוא ענה אורד וינגייט, אביגדור קהלני ודוד המלך. שאלתי אותו: מהיכן אתה מכיר אותם? והוא ענה: "אני קראתי את הספרים שלהם ואני מאמין בדרך שלהם, בדרך האמיצה שלהם. הם נלחמו למען עם ישראל, אני רוצה להיות כמוהם".

משפחת לימואי, אני שמח שזכיתי להכיר אתכם, עברתי בצוואר באירועים קשים והנפילה של אבי הכבידה עליי במיוחד. כי רציתי שילמד אצלי קצת יותר. אבל אני אומר לכם, זה לא פרח, זה פרי שידע בדיוק מה שהוא רוצה, זכה להגשים את התורה שבעל שבעל-פה כי שבועות זה שורש תורה שבעל-פה.

... וכולנו נישא את זכרו של אבי, כסמל של בחור בשל, שיודע מה שהוא רוצה הוא מצפה מאיתנו, חברים, מחנכים, הוא משפחה, ללכת בדרך הזו ולעשות את המיטב לכבודו של עם ישראל.

אבי מתגייס

ב19 למרס 1996, לאחר ארבעה חודשים במכינה, אבי התגייס לצה"ל. לאחר הטירונות הוא התגייס לסיירת אגוז. ולאחר חצי שנה בסיירת אבי עבר קורס מ"כים, ושובץ להדרכת טירונים. גם בתפקיד זה הוא השתמש בכישורי ההדרכה הטובים שלו. ובזכות אופיו הטוב יצר קשר טוב עם חייליו.

בסיום מסלול ההדרכה אבי ביקש לקבל תפקיד פעיל יותר וקרבי יותר. העבירו אותו לפלוגה המסייעת בלבנון. בבית אבי לא דיבר הרבה על שירותו הצבאי, ולא אמר למשפחתו שהוא עובר לשירות בלבנון. הוא לא רצה להדאיג את ההורים. זו הייתה התכונה שמאוד אפיינה אותו, השתיקה הזו המלווה במידת ענווה.

יהודה ברנדס, מנהל בית ספר הימלפרב לימד את אבי ומספר "אף פעם לא יצר תחושה שהוא מחשיב את עצמו, "שמגיע לו" אלא באמת היה מודע עד כמה "דע מאין באת ולאן אתה הולך", במובן הענוותי של כמה אתה נמוך"

"...בזמן שהצוותים האורגניים יצאו למערב, אבי
נשאר בשמירות על המוצב. אבי דחף ודחף לצאת
למארבים, לא משנה באיזה תפקיד, רק לשאת
בנטל המבצעי ולבסוף נעתרה לו בקשתו ואני זוכר
שכולו התמלא אושר, אור היום פשוט ריחף במוצב
עם צחוק שתקני וכולו מבסוט.
אבי התחנך על ערכים של אידיאולוגיה וזיקה
למורשת וארץ ישראל ועל כך הוא ויהודה סאלם ז"ל
חברינו נפחו את נישמתם..."

סא"ל תמיר ידעי
מג"ד

צבא

באחת השבתות שיצאת הביתה אנחנו נסענו לחופשה ואתה ביקשת להישאר עם חברים בבית. אנחנו ביקשנו שתשמור על הבית ושלא תרעישו לשכנים.

כשחזרנו מהחופשה, בעודי צועדת לכיוון הבית השכנה עוצרת אותי ושואלת אותי אם שמעתי מה קרה כאן בשבת? אני מייד חששתי שאולי הרעשתם יתר על המידה ושאלתי בחשש רב 'הם הרעישו?' סליחה... השכנה הסתכלה עליי והבינה שאני לא יודעת דבר על אירועי השבת והחלה לגולל בפני סיפור שרק בסרטים יכולתי לדמיין שהוא אפשרי.

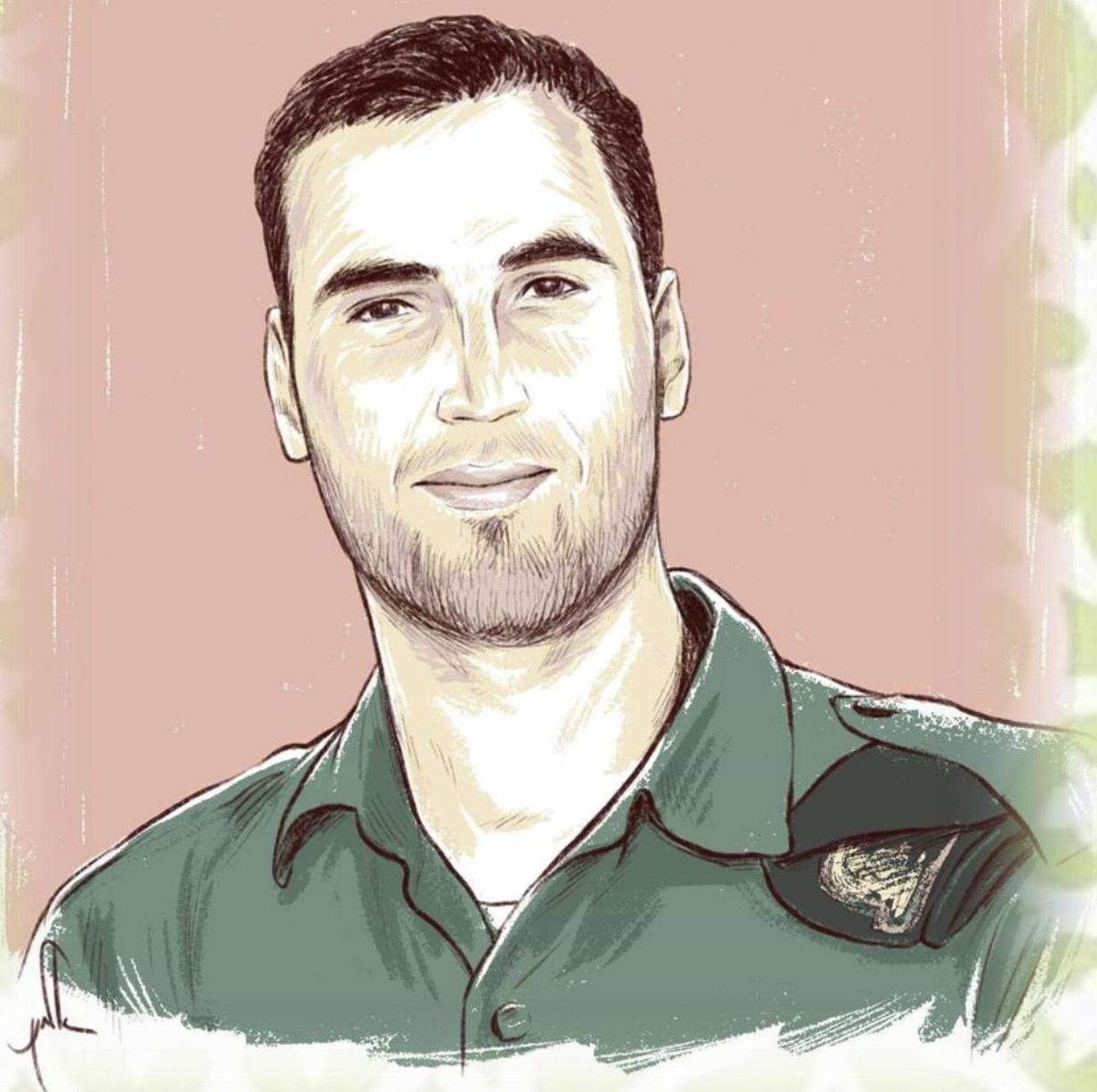
אחייך מלאך! בשתיים בלילה פרצה שריפה באחת הדירות בבניין. אמא ושני ילדים שהיו בדירה צעקו לעזרה ואחייך בלי להסס עלה לגג יחף רץ על שברי הזכוכיות של דודי השמש והציל את האם וילדיה.

אני נשארתי ללא מילים. לרגע התביישתי שחשבתי שהייתם בעייתיים.

כששאלתי אותך 'אבי איך לא סיפרת לנו?' ענית 'מה יש לספר צריך לעשות!'

מספרים עליך שהיית אדם של מעשים, אדם
ענו ופשוט שלא מחפש תארים.
אהבת את המדינה והאמנת בדרכך, צעדת
בעקבות לוחמים.

הלוו כנעני

אהוד בנאי

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
 זהו זמן ששעון
 מהומה עז אין קץ
 ובכל פעם חדש
 פורענות לא עלינו
 והכל חי הפשת הכל מתפוצץ
 ובאופק אחרי על אותו דף שמרא
 יושבים כל האילנה אתה ואני
 פלוות עולמים
 פפצס חנה-כרכור
 אקליפטוס ברוח
 שופק הלוו כנעני

מאז שעזבת החושק טובה כאן
 האור שלק מאיר עציין זוהר
 זה סיבה הופעות מקומי
 אתה יוצע
 אותו שיר כאה הולק וחוצר
 ובאופק אחרי
 סביב שולחן השבת
 יושבים כולם יחד
 שם אתה ואני
 פלוות עולמים
 פפצס חנה-כרכור
 אקליפטוס ברוז
 שופק הלוו כנעני

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
 זה עולם אלקטרוני קצת קשה לזכור
 ומילים כמו שלק
 אף אחרי לא אומר כבר
 הנך שלק מאיר עציין בואע
 ובאופק אחרי אחרי הופעה
 נעביב בסיבה זה קוצים פיוחני
 פלוות עולמים
 פפצס חנה כרכור
 אקליפטוס ענק
 שופק הלוו כנעני

מאז שעזבת הרבה השתנה כאן
 הנך שלק מאיר עציין בואע

"מאז שעזבת
 הרבה השתנה
 כאן..."

כותבים לנופלים

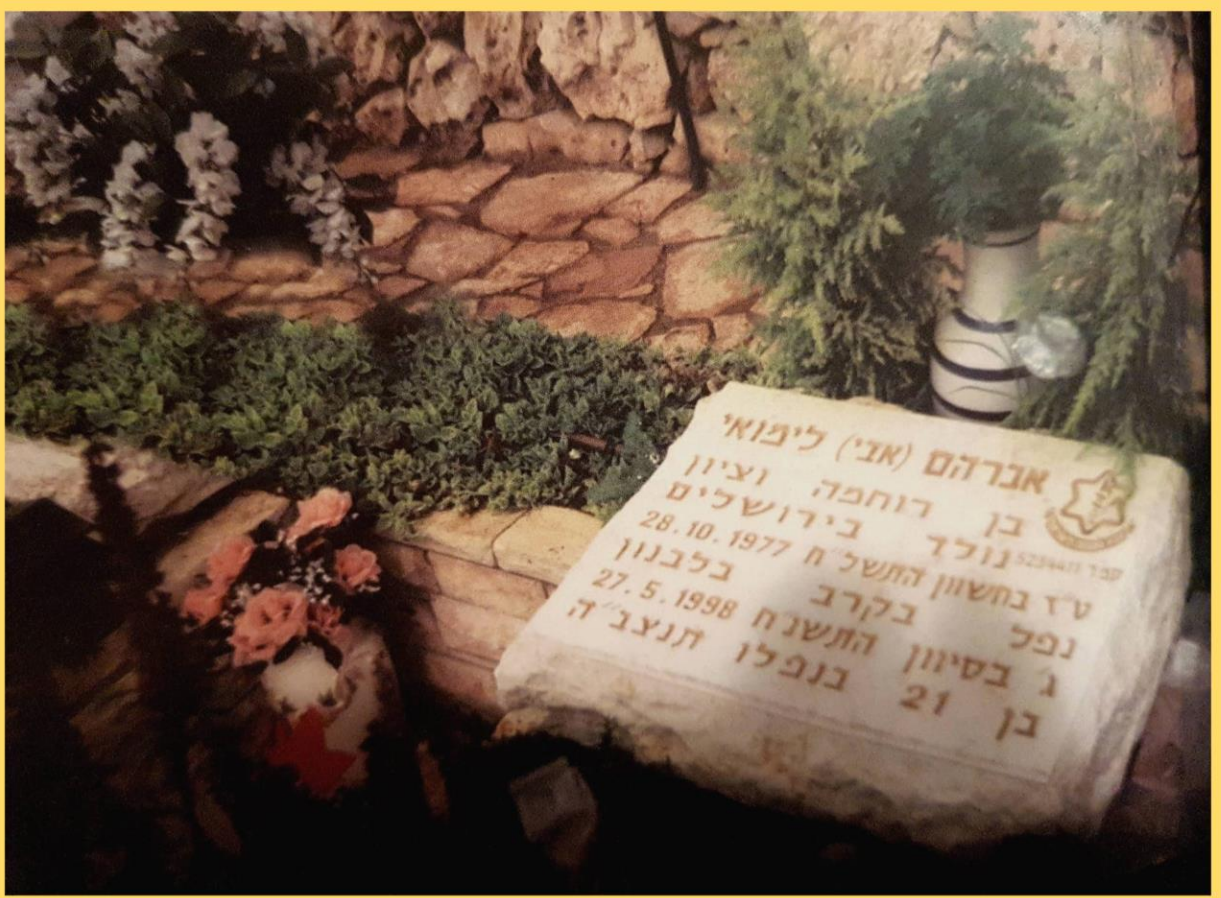

סיפור נפילתו

ביום ג' סיוון תשנ"ח (27.5.1998) יצא אבי עם כוח לוחמים למארב בלבנון. ליד הכפר חולה הופעלו כנגד הכוח מטעני צד אחדים, אבי נפגע ממטען ונהרג במקום.

בן עשרים-ואחת היה בנופלו. הותיר אחריו הורים, ארבע אחיות, אורה, עדנה, שלומית ותמר, ואח, רוני.

אבי הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, בעיר ירושלים שכה אהב.

סיפור נפילתו

אבי התנדב להיות לוחם ולמד להיות לוחם למרות שהוא עבר פציעה לא פשוטה כשהיה ילד. מאוד אופייני לאבי ההקרבה והמסירות והכל בשקט ובעדינות שלו. באותו שבוע בו הוא נפל, הוא כבר יצא למארב ובאותה תקופה מי שיצא למארב לא היה צריך לצאת למארב נוסף באותו שבוע. אך הפעם היה מדובר בפעילות מבצעית ואבי ממש התעקש להשתתף. המטרה הייתה להיכנס לכפר בלבנון ולנקות כלים של מחבלים. המחבלים הטמינו מטעני צד בבולדרים וחיכו שחיילים שלנו יתקרבו אליהם כדי לפוצץ אותם בשלט מרחוק. אבי והחובש התקדמו לכיוון הכפר והמחבלים הפעילו את אחד המטענים. אבי ויהודה נהרגו במקום ועוד שניים נפצעו. אבי לא היה צריך להיכנס להשתתף בפעילות הזו. מספרים שאחרי שהוא דיבר עם המ"מ שלו הוא ניגש לחדר של המ"פ דפק בדלת והודיע לו שהוא יצא בכל מחיר. וכך היה.

החבאו למנוחות שני חיילי צה"ל, שנהרגו שלושום בלילה בדרום

המחבלים צפו בחייל מתקדמים זה לזה והפיצו בשלטידחוק את המידע

הביצוע אירע סמוך מאוד לגדר הגבול • מטען הומץ היה קטן יחסית, אבל הפעלה מתחכמת ומתחכמת • מעצרים ורחבים בכפר חולה, שתושביו סייעו, עפ"י דיווחים

יום שישי, 29.05.98

שמן יצד בלבנון

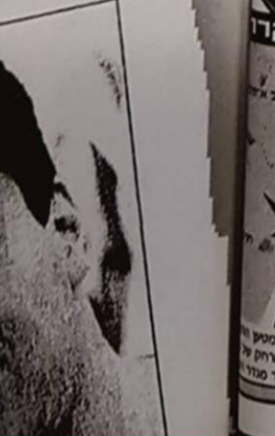
שמיר אבי לימנאי ו'ל

שהוא משרת בלבנון

אחד אני אצטרף למשמחת השכול... אני ידעתי שהוא בלבנון, וגם אחרי שני ימים שלום אתם, ונתח בשלום... משרת בלבנון... משרת בלבנון... משרת בלבנון...

29.05.98 יום ו' / 1

שמיר אברו "לא ידעתי שירדת ב"

מוקדם עברו קודם

בשעה שבו אירעה התקרית, התגלה אחר... מוקדם עברו קודם... מוקדם עברו קודם... מוקדם עברו קודם...

"אי אפשר להאשיך ככה", אמר לנשיא אביו של אחד הפצועים

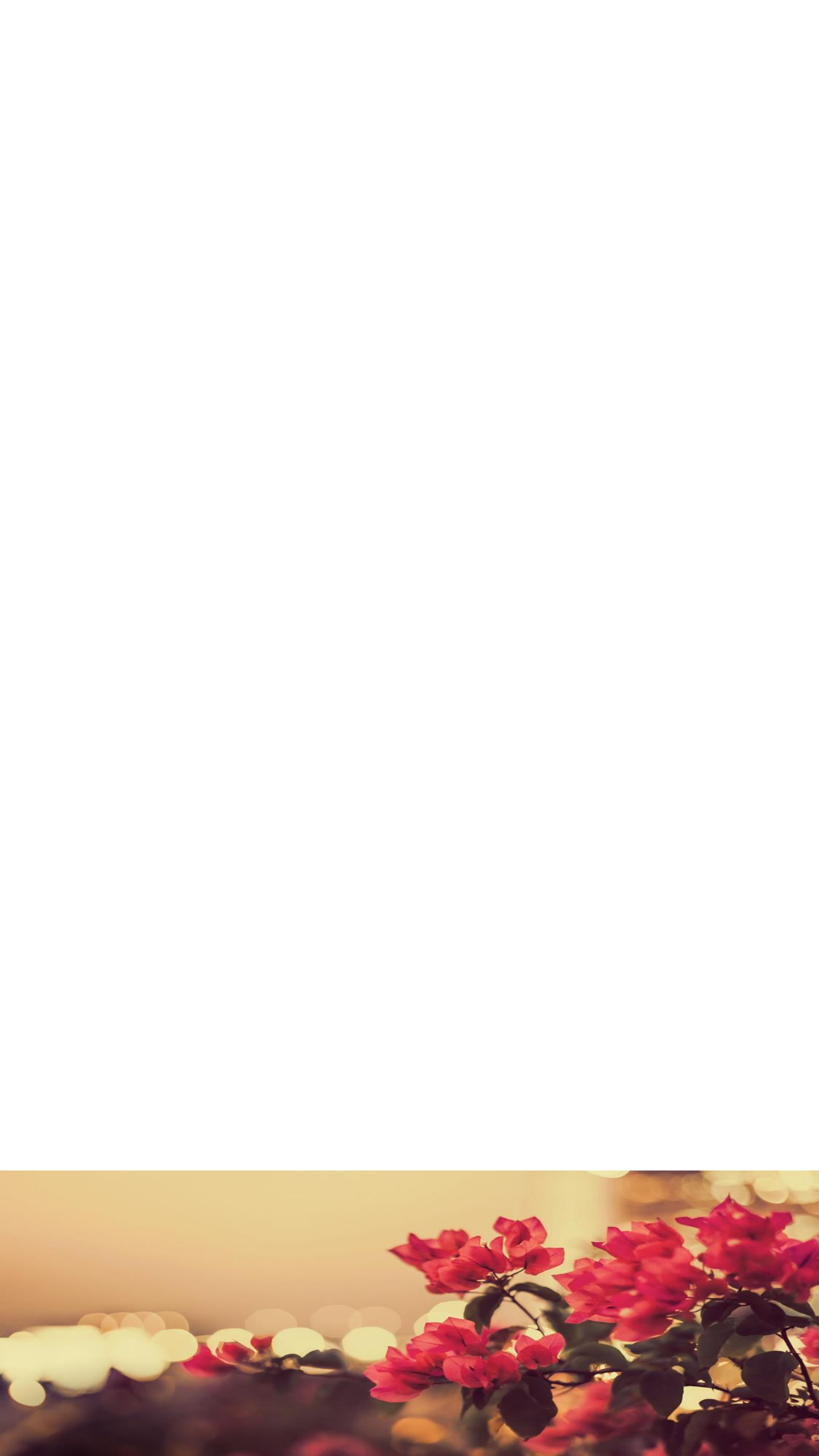
החילי צה"ל אחמל בדרום לבנון... "אי אפשר להאשיך ככה", אמר לנשיא אביו של אחד הפצועים... "אי אפשר להאשיך ככה", אמר לנשיא אביו של אחד הפצועים...

חיילי צה"ל אחמל בדרום לבנון. טורקים את המסלול שבו אירע הפיגוע

טקס הקבורה

כמו פרח בר

רחל שפירא

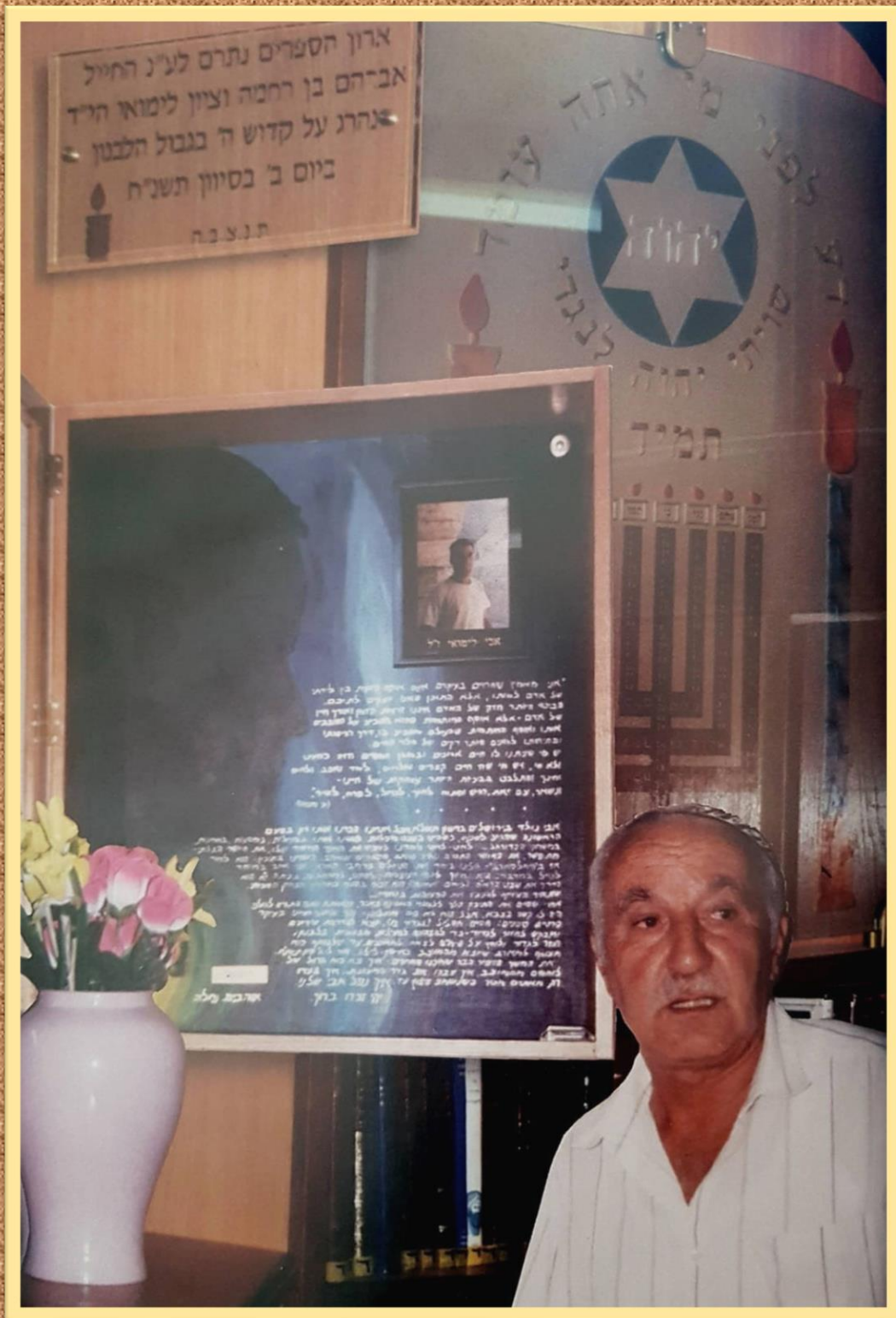
אחרי אני אהיה כה פחוקה
אל תחפשו אותי
מי שיזע לאחור -
ימת לאי על אהבתי.
הצמח יסקי הכל
אני הולכת לצרכי.
זה שאהב אותי ישוב לשזותיכם -
מן המצבה.
והוא יבין - אני חייתי ביניכם
כמו צמח בר.

אני רוצה לפקוח את עיני
לצמח לאיטי.
הרפיתי לחלום
החלמות שרפו אותי.
רציתי לנחם -
אבל מרצה בי תשוקתי.
היה מיקסם ילדות היתה לט סערה
בלרועותי.
אני יודעת שהצליקה אש צרה
את אילותי.

היו. היו ערבי ששלוטים
היו ימים שרופים.
היה כאב חבוי
ופלטים מכושפים.
אני אלכור מהט
משע יצויים בכתפי!
אני אהיה לצל חולץ בשזותיכם
לסוד נסתרי.
היו שלום. אני חייתי ביניכם
כמו צמח בר

הנצחה

ארון ספרים בבית כנסת על שמו

אברהם

דניאלה ספקטור

אברהם אל תטע ביצ'ה הנה
הוא לא שייק אתה לא פואה
אין זמן אל תלק שבי אחרי
עמוז עשן סיפור ישן
תתעורר תתעורר
לעולם תחפש אחרי השביל הנעלם
לחזור הביתה אתה נלחם
עובד כל יום ומתקבל להסתדר
עם מה שיש והכאה שלא עובד
אתה נלחם עובד

אברהם אל תטע ביצ'ה הנה
הוא לא שייק אתה לא פואה
אין זמן אל תלק שבי אחרי
עמוז עשן סיפור ישן
תתעורר תתעורר

אברהם אל תטע ביצ'ה הנה
הוא לא שייק אתה לא פואה
אין זמן אל תלק שבי אחרי
עמוז עשן סיפור ישן

תתעורר

תתעורר

תתעורר

תתעורר

"אני לא יודעת איך היית מגיב לכל מיני פעולות הנצחה שעשינו לזכרך. מפנית הישיבה והמצפה שקרוי על שמך. הוצאנו ספר היית מאמין? ספר שנקרא "אחד היה אברהם". כן אבי, היית אחד ומיוחד".

גם ספר תורה ופעילות של התנדבות עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים, נטיעות, סיור ועוד. בטח היית מתחלחל, מכיוון שהיית כל כך צנוע ובטח לא היית מסכים לזה.

אבל אבי, עשינו את זה בשבילנו, לזיכרון שלנו, להנצחה של דמותך בחיינו.

אורה לימואי (אתר כיפה)

פינת ישיבה לזכרו בוואדי שכל כך אהב

מכתב מאבא

במכתב שכתב אביו בספר 'אחד היה אברהם' הוא סיפר על השיחה האחרונה ביניהם, וזו גם הייתה השיחה האחרונה שלו עם מישהו מבני משפחתו. אבא שלו כתב כך: לאבי היקר והאהוב,

אני אהבתי אותך הרבה, מאוד, אני הערכתני אותך והייתי מאוד גאה בך. לא היית חסר כלום.

אבי איך קשה לי בחיים. כמה רציתי לחתן אותך אבל המצב והגורל לא נתן לי אישית בתור אבא תפסיק להכניס אותך לחופה לפני מותי. רציתי לזכות לראות ממך בנים, אבל אותך אני לא רואה.

אני בא לקבר מדבר אליך ובוכה, אבל אתה לא עונה לי. אני מתחנן שפעם תענה לי. אני מתפלל ובוכה הוא מבקש שתענה לי פעם אחת.

אני כל הזמן נזכר בטלפון האחרון שלך.
27.5.98 שעה 8:50

כמעט 9:00 בלילה, בדרך כלל אני ישן מוקדם. הטלפון צלצל ואבי על הקו. אבי שאל אותי אם אורה בבית, האם אמא נמצאת או עדנה? עניתי שלא. רק אני בבית. אבי מה קרה? שאלתי אותו. הוא אמר לי – 'אבא, תגיד להם שאני לא חוזר'. סיים את השיחה, בזה הסתיים סוף הדרך.

אבי אני שמעתי אותך אחרון אתה חרוט בליבי. אבי אתה חסר לי מאוד. אני שומר אותך בליבי ונשמתי ובמכתבי זה האחרון לנצח. ולזכור לדור ודור.

ממני אבא ציון לימור אוהב אותך מאוד

ת.נ.צ.ב.ה. אמן

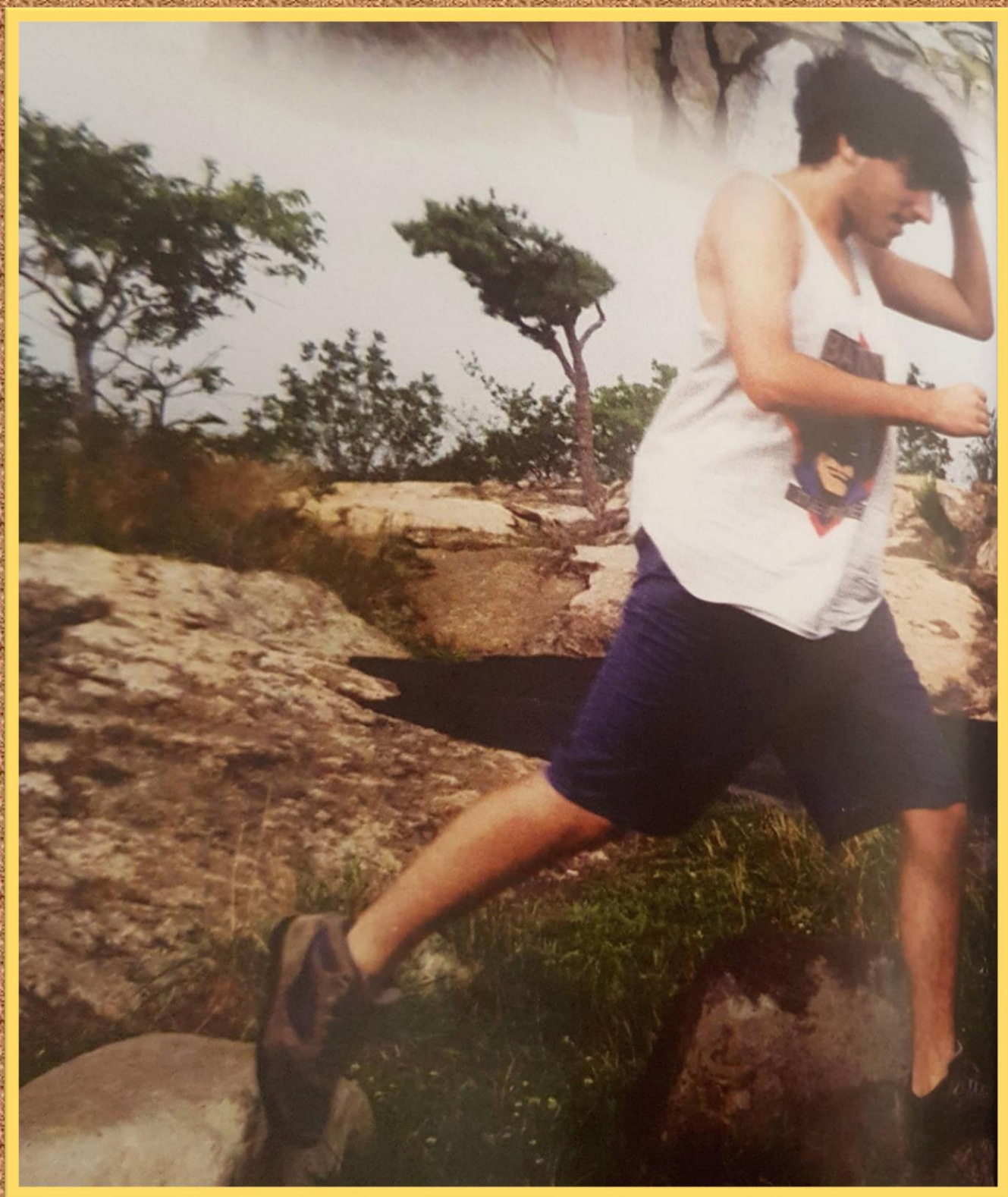
תתפלל למענינו שנתחזק.

בכאב עמוק ובאהבה

יהי זכרך ברוך

אבא

מכתב מאמא

אבי אתה נמצא בעולם של אמת.

יש דברים שאתה מגלה לנו, אנחנו לא יודעים אותם. אנחנו בין הארץ לבין השמיים. אני חיה באומץ שלך, בגבורה שלך.

אבי, אני לא רציתי להאמין שאתה נהרגת, אתה בשבילי חי.

אני מתנחמת במצבה שלך, מידי יום שישי באה לבקר אותך, להרגיע את עצמי. אבל זה לא נכון, אני פצועה, פצע שלא מתרפא.

אני לא יודעת. אני הולכת למקומות כמו אישה מסוממת. שמחה שלי לא שמחה, חיים שלי כמו הלב והרוח. אני לא שמחה בחיים וליבי שבור.

אני מקווה לזכות לימות המשיח אז ניפגש שם.

אמא

פינת זיכרון בבית

ציוויה

אורה לימואי

ועציון אני מצפה לשובך
במרפסת הצופה לעירי,
נועל שניק בפלח
אבטיח קרי,
בעונג יבוא ובכאה מוכרי,
מה זה אחי עננים
ביום קיל חסר?
כיצד השארת אותנו
מלאי טעסועים
ערמלא שאלות בלתי פתורות?
אתה שלא הכאת אל פער,
חשפת אותנו לכאה טעול ועמוק,
החלל שנער שאין לו סוף, לריק מוחלל.

מחלקה 1

אבי!

ליווית אותנו תקופה די ארוכה ומשמעותית במסלול. בדרכך השקטה והביישנית הדרכת ועזרת רבות בעיצוב דמותנו כלוחמים בגולני. לעולם לא נשכח את ה"פול", "זחל", "דלג", "יורים עליך" ו"ברעל במחלקה 1" וכל שאר הביטויים שהחזרת בנו. אז קיטרנו והתלוננו על דרכך הקשה והמיוחדת, אבל כיום, במבט לאחור, אנו מבינים ויודעים שדרכך היא הדרך האמיתית שבסופה הפכנו ללוחמים טובים ומקצועיים יותר. עזבת אותנו, עברת על הוותיקה. למרות זאת משכת לחקור, לשאול, לדאוג ולהתגאות בנו. הפכנו ללוחמים, יצאנו ל פעילויות מבצעיות בלבנוך. ואז... הגיע אותו יום כואב. שמענו ולא עיכלנו. אבל הבנו שזוהי דרכם של לוחמים, וככאלו תפקידנו לקבל בשורות כואבות אלו.

אבי? איך נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה..."

מתגעגעים וכואבים

מחלקה 1

המחבלים צפו בחיילים מתקרבים זה לזה והפעילו בשלטי דחוק את המטען

המיועץ אירע סמוך מאוד לגדר הגבול • מטען המפע היה קטן יחסית אבל הפערה מתחכמת ומדויקת מצד המחבלים הביאה לתוצאה הקטלנית • מעגרים ורחבים בכפר חזרה שחושבו סינון עמי החשוד, לחיבלים

הסתר שהוא משרת בלבנון

אחותו שלומית: "אני ידעתי שהוא בלבנון, וגם ידעתי שיום אחד אני אצטרף למשפחת השכול"

אני ודעה חזרו לך רק דבר אחד, רחוק שלום את, ונתח בשלום על משפחתי. במילים אלה, כשהתקשרתי ודמית את נתיב, נפרדתי אצטרף לשולח לימינו סורה מאוחדת, ממיר אבי ליטאי חי. אנדרום ליטאי (20) נולד בירושלים והתגורר בה. הוא למד בבית-הספר פר התיכון והתי ע"ס הימלטות בשנת 2001. אחותו שלומית סיפרה אנושית כי אבי היה נחש לטריה ביחידת קיבוצית בעקבות אחיו שירת בצנחנים. הוא התנדב לסיירת אגוז, כיריעה ביחידת סיירת בלבנון. אז הסתיר מתורו שהוא משרת סם, "אני ידעתי שהוא בלבנון, וגם ידעתי שיום אחד אצטרף למשפחת השכול, אבל לא ידעתי בדיוק מתי זה יקרה", אמרה אחותו שלומית.

לאחר שנה בסיריית עבר לסיירת כשריחן כוחו סגור, החיבת ולפני זמן קצר ביקש לעצוב את החרבה ולשוב לפלוגת מבצעית בלבנון. לפני כמה חודשים את החוד הזה, אבי אנושית סוסי פיקר, חסר חילוף, המשיך את דרכו בגולני. בשנישנו בשנים האחרונות לפני שובתי, ודא סיפור לי שדג'אר ארמו לקרבו. הוא העמם שבגלל זה הוא נלול עמא חשוד לפני סוג אבל דא חוה, נעכשיי הוא אנוש.

סג' אבי ליטאי הנפטר ארצות ימי ערבים, בלח חלוקת ארבע ארצות יחידת רמי חמוצ

שני חיילי גולני נהרגו ממטען - 200 מטר מהגבול

הסדרה תישבש בהפך הסמוך סיוע לאנשי חיובאלה • עמ' 4

אתר הנצחה ומוזיאון חטיבת גולני

צומת גולני

על האנדרטה

חטיבת גולני, חטיבת חיל רגלים 1, הוקמה בפברואר 1948, ראשית מלחמת העצמאות. לוחמיה הופקדו על הגנת צפון הארץ והשתתפו בקרבות בעמק הירדן מול צבאות סוריה, לבנון, ירדן ועיראק, בשחרור הגליל המערבי ובכיבוש נצרת מידי הערבים. לקראת תום המלחמה השתתפו בקרבות להדיפת המצרים מהנגב ואף הגיעו לאילת.

גדודי החטיבה נטלו חלק בכל מערכות ישראל מאז הקמת המדינה. בין היתר לחמו בעזה ובצפון סיני במבצע קדש (סוף 1956), השתתפו בכיבוש שכם ורמת הגולן, כולל קרב כבד בתל פח'ר, במלחמת ששת הימים (יוני 1967), לחמו ברמת הגולן והדפו את הסורים מהחרמון במלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973).

לחטיבה היה חלק מרכזי בלחימה בלבנון ובאחזקת המוצבים ברצועת הביטחון, ולוחמיה משתתפים בהגנת הגבול הצפוני ובלחימה בטרור ביהודה, שומרון ורצועת עזה. באתר מונצחת פעילות החטיבה לאורך כל השנים ומונצחים נופליה בכל מערכות ישראל.

קטעים שהמשפחה כתבה

מתוך 'אחד היה אברהם'

הייתה לך דרך מיוחדת להביא דברים הכל קצר ולעניין
בבהירות בלי להתפלסף אני מתגעגעת לשאלות שהיית
שואל אותי על טיולים לאן לצאת מתי באיזה שעה לקום
בבוקר לצבא ב 5:00 או ב 5:15 לקחת קו 963 או 961
הייתה יכול להעסיק את עצמך שעות בשאלות האלו
חסרות לי התשובות לשאלות שהייתי שואלת אותך
והתשובה שלך הייתה נראה לך? את חושבת?

באהבה וגעגועים מתגברים אחותך הגאה בכ אורה

אח אחד היה לי, אח קטן ביישן ומופנם. תמיד דאגנו לך גם
אם לא הראינו זאת. תמיד היית נושא עליו דיברנו
במשפחה. מעולם לא עשית מאום להרגיזנו, או לגרום לנו
אי נחת כלשהי. תמיד הפתעת אותי במעשיך. לא האמנתי
שתהיה קרבי איך היית מעל ומעבר.
...אין תחליף לחלל שאתה ממלא אצל כל אחד מאיתנו,
משפחה, קרובים, מכרים וחברים. אולם ביחד אנו מחזיקים
מעמד.

באהבה אחיך רוני

כמו חווה שלקחה צלע מהאדם, כך אתה האח הקטן
לקחת חלק ותכונה מכל אח שלך וכך נוצרת. אני יודעת,
החיים לא ישובו להיות כפי שהיו, אבל הבטחנו אנחנו,
האחים שלך שנמשיך הלאה, במיוחד בשביל אמא ואבא.
...כאן אבי ממשיכים לחיות, לקום, לעבוד, לאכול אבל
המחשבות אבי, המחשבות היום-יומיות האלו לא עוברות.
המחשבות תמיד רצות בראש מה היית אומר עכשיו, חושב
לובש, על כל כך הרבה דברים חבל לי שלא הספקת.
...אני רוצה להאמין שאתה שומר עלינו כל הזמן מלמעלה
ואנחנו פה נמשיך לאהוב אותך ולהתגעגע אליך וגעגועים
שרק מתגברים מיום ליום.

עדנה אחותך

קטעים שהמשפחה כתבה

מתוך 'אחד היה אברהם'

היום איננו יכולים לחייך עוד, צריך להיות חזקים צריך לדעת להתגבר על הכאב לבד, אף אחד לא יודע להסביר לנו איך אפשר להתגבר על זה, זה כאב לכל החיים.

אבי בכאב ובזעזוע קיבלתי את הידיעה אין מילים שאנשים יכולים להביע לנו ניחומים, הנחמה היחידה שלנו אבי שאהבת את מדינת ישראל ולשם כך התגייסת והתנדבת להילחם ואף נהרגת בצבא

מדינת ישראל מאז קיומה נאלצת לעמוד על נפשה מול אויבים ששואפים להשמידה, אך למרות כל המלחמות והפיגועים והאסונות עם ישראל חזק וזאת אבי, הודות לחיילים כמוך וכמו החיילים הגיבורים בגולני, גבעתי, צנחנים וביתר יחידות השדה שעומדים על המשמר יום וליל ונותנים לאזרחים את החיים.

אבי אני יודעת שלא לצער הזה יחלתה, לגרום סבל וכאב להורים, לאחים לנכדים, לכל המשפחה הגדולה.

תמיד אמרת אבי שבקרוב פנים מול פנים אנחנו חזקים וחששת ממטען צד שאותך הרג. אבל אבי אני מבטיחה לך המטען הזה לא יגרום למשפחה לההרס, נמשיך להיות מאוחדים ולהיות בקשר כמו שהיינו ולשמור על ההורים, במיוחד למענך.

אני יודעת אבי שאתה מסתכל עלינו וצוחק שם מלמעלה, עם החיוך הרחב. אני רוצה להגיד לך תודה, על זה שהיה לי אח יקר ל-20 שנה. אח שהעניק ופינק במיוחד את תומר, מורן, אלירן, דניאל, נופר ואת הנכדים הקטנים שגיא ואיתי שאיתם לא זכית להשתולל.

אני נפרדת ממך אח יקר, אני יודעת שטוב לך ורק השמיים מפרידים בינינו, תשמור על כל החיילים במיוחד על אמא ואבא

שלום אח יקר שלומית

חברים כותבים

מתוך 'אחד היה אברהם'

אבי,

אם היית יודע שאנחנו עומדים פה היום ומדברים עליך כבר היית לוקח ת'רגליים והולך.

כי, אבי, כמו שאנחנו מכירים אותך להיות במרכז, להצטלם לעיני כל, זה לא אתה. אנחנו זוכרים את ההליכה שלך בערב שבת, עם גרעינים בכיס, כל אחד מספר על החוויות הקשות שעבר, ואילו ממך, שכולנו יודעים עד כמה קשה היה לך השבוע, איננו שומעים קולות של תלונה. רק מבט של אורך-רוח נסוך על פניך. אין ספק, אבי, שלימדת אותנו איך להתייחס נכון לחיים, לעיתים חשוב לקבל ולהשלים עם המציאות בצורה שקטה, שלא עושה הרבה רוח. תמיד הראתה את הצד הקשוח והאדיש, המסוגל להתמודד עם כל מצב, אך אנו יודענו, שמעבר לקליפות, נמצא 'אבי' האמיתי.

לפעמים הצלחנו לקלף את הקליפות ולהגיע אליך ל'אבי' הרגיש, שכואב לו, ואוהב אבי על העקרונות, שבכל מחיר לא יוותר.

בכל זמן חופשי היינו מטיילים יחד. אבי לימד אותנו איך יש להכיר כל שביל צבאים בארץ, להעריך את היופי של הטבע. להפנים אותו לתת לו לחלחל עמוק, עמוק פנימה. אבי היה שומר בתוכו את כל היופי שראה סביבו, ואחר כך היה מקרין אותו אלינו.

את תפקיד בן הזקונים של אמא, זה בהחלט לא פשוט לבצע. רוחמה וציון אנחנו יודעים שהקשינו עליכם בעניין זה. היינו מתפרצים מידי ערב שבת וגונבים את אבי שלכם. רוחמה, תמיד הייתה אומרת 'מה כבר אתם לוקחים לי את אבי?' אבל מה לעשות גם אנחנו רצינו אותו קצת.

גם על מחויבות למשפחה למדנו לא מעט מאבי, איך להתייחס לאחיינים, ועל האוכל של אמא לא מוותרים.

אבי זו הפעם האחרונה שאנחנו מדברים איתך ככה, וכן כל-כך קשה לסיים כי יש עוד כל כך הרבה לומר, כי היית לנו כל כך הרבה.

אבל אתה תמשיך להיות לנו כל מה שהיית. ומעכשיו כל אחד מאיתנו וכולנו ביחד נישא אותך בלבנו תמיד, ולכל מקום.

בהמון אהבה החברים

דברים שכתבה מורן סרוך אחינית של אבי במהלך השבעה.

לאבי!

אבי מתי תבוא איני יודעת אני מצפה מאוד לשובך,
אבי אתה לי הכל, אתה לי הדוד הכי יקר.
בהלווייתך בכיתי, הדמעות זולגות עד בלי סוף.

אבי כולם אוהבים אותך בלי סוף,
וסבתא תמיד דואגת.
אבי אנחנו רוצים שתחזור שוב וגם לי אתה חשוב.
הופעת לי בשלוש חלומות, אוהבים אותך כל כך.

אבי אני רוצה לכתוב שיר אבל אין לי מילים לשיר, אני לא
יודעת איך להגיד, ואני לא מבינה מה קרה.
אני חושבת שזה חלום רע סבתא אומרת לכולם.
כל שבוע עובר והגעגוע בי גובר, ועוד לא עבר שבוע ואני
מאוד מתגעגעת ורוצה אותך פה לידי וליד סבתא וליד
כולם!

אבי חברים שלך כולם באים, כולם מספרים וכולם
זוכרים. אבל החייל שבה במוצאי חג שבועות וסיפר אחי
צאתם לקרב סיפר את הסיפור שיזכר לעולם.

אבי תשמור עלינו שם בשביל סבתא שתהייה חזקה וסבא
שיחזיק את כולם.
אני אוהבת אותך מאוד ואתגעגע אליך אבי מאוד. ואני
אספר לכולם עליך. היית לי הדוד הכי יקר מכולם.
שיחקת איתי תמיד בחופשים שלך, הקדשת לי כל דקה
והיית בחופשים שלך אפילו רק לשנייה.
קשה לי אבי להיפרד ממך. אוהבת אותך מאוד ואוהב
אותך לעד. להתראות דוד יקר.

ממני מורן (בת 8) ובשם כל הנכדים שאותם אהבת ואותך
לא ישכחו לעולם

שלושה ימים / לאה גולדברג

אָנִי עוֹמְדַת בְּלֵב הַמְדַבֵּר
וְאֵין לִי אֶפִּילוֹ כּוֹכֵב אֶחָד
וְהַרוּחַ אֵינוֹ מְדַבֵּר אֵלַי
וְהַחֹל לֹא יִשְׁמֹר אֶת עֵקְבוֹת
צְעָדַי.

קָרָאתִי: עֲנֵנִי - לֹא עֲנֵנִי.
דְּפַקְתִּי: פֶּתַח לִי - לֹא פֶתַח
בְּחוּץ הָיָה עָרֵב לוֹהֵט וְחִיּוּר
הִלַכְתִּי לְדַפּוֹק עַל שַׁעַר אַחֵר.

לְחִשְׁתִּי: עֲנֵנִי - לֹא עֲנֵנִי.
בְּקִשְׁתִּי : פֶּתַח לִי - לֹא פֶתַח
בְּבוֹקֵר אֵין טֵל, עֲלֵתָה הַחֲמָה
וְכָר מְצֹאוֹנֵי שׁוֹמְרֵי הַחוֹמָה.

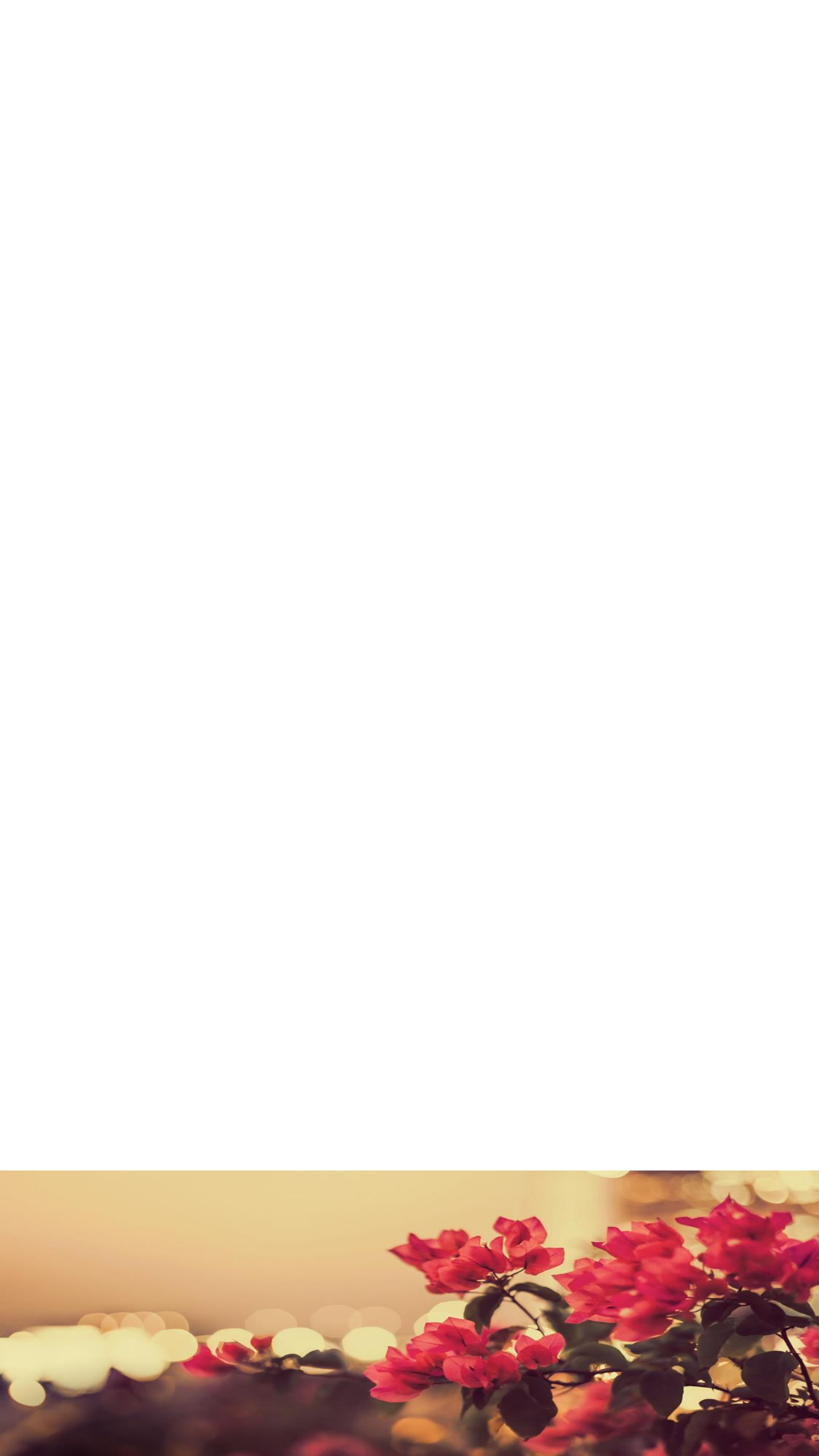
קָרָאתִי: עֲנֵנִי - לֹא עֲנֵנִי.
דְּפַקְתִּי: פֶּתַח לִי - לֹא פֶתַח
בְּחוּץ הָיָה לִילָה חוֹנֵק וְעִיוּר
הִלַכְתִּי לְדַפּוֹק עַל שַׁעַר אַחֵר.

נְשׁוּשָׁה יָמִים לֹא מֵשׁ זָכְרוּ מִמֶּנִּי
וּבְרַבִּיעֵי פְרִסְתִּי אֶת הַלְחָם
וּבְרַבִּיעֵי פִתְחִתִּי אֶת הַצֹּהַר
וּבְרַבִּיעֵי רְאִיתִי אֶת הַיָּם.
וּבְרַבִּיעֵי יְדַעְתִּי נְשֵׁהִים
יָפָה מְאֹד וּמְרַחֲבוֹ כְּחוֹל
וּבְמִשַׁב הַרוּחַ הַמְּלוּחַ
רִיחַ הַיָּם, לֹא טַעַם דְּמַעוֹתַי.

סוף דבר

דברי התלמידים

אי אפשר להעריך כמה דברים לקחנו ולמדנו מאבי ז"ל.

הוא היה אדם מיוחד. נדיר. אדם שכולם מעריכים, אבל רק למעטים יש גדלות נפש כדי להיות כמותו.

אבי נתן לכל איש את היחס שהוא צריך לקבל, גם לאנשים שהיו פחות קרובים אליו. הוא היה מנהיג ומחנך. הוא לא פחד אף פעם להילחם על הדברים שהוא מאמין בהם, ולהביע את דעתו בכל עת.

כל מי שהכיר אותו העריץ אותו. גם אנחנו, שלא היכרנו אותו אישית, מעריכים ומעריצים אותו מאוד.

היינו רוצים לקחת את כל תכונותיו הטובות והרבות. כל אדם שידמה לו, אפילו רק בקצת, יהיה אדם מדהים.

אנחנו מודים לכל מי שעזר לנו, לחבריו שנתנו לנו סיפורים, ולמשפחתו.

תודה גדולה מגיעה לאחותו, אורה, שעזרה לנו בכך שנתנה לנו שלל סיפורים, תמונות וציורים.

"תהא נשמתו צרורה בצרור החיים"

גלעד רואי
ואלעד ביטון

דברי הסטודנט

התחלנו את תהליך בניית האלבום בשיח על הנצחה ושכול. התחבטנו בשאלה איך ניגשים לדבר עם משפחה שכולה איך מדברים איתם על נושא כל כך עדין ורגיש? עברנו תהליך למידה על אדם שאיננו עוד בין החיים וזו כשלעצמה חוויה שמכילה בתוכה רגשות מעורבים של כאב, צער, פספוס, כעס, ועוד תחושות רבות שקשה לתארן במילים.

הייתה לי הזכות לכתוב חלק משמעותי מהאלבום ובתהליך הכתיבה נחשפתי להרבה סיפורים וחוויות שאנשים חלקו איתי. ובכל פעם, גיליתי עוד צד באישיות המיוחדת שלו. זה לא שהוא אדם המחפש הוקרה, או תודה, או הכרה חלילה. אלא ההפך הוא הנכון, למדתי שאבי היה אדם צנוע וענו, חיפש את הפשטות אך עם זאת ידע לראות לעומקם של דברים.

הדברים שסיקרנו אותו היו תחומי עניין מגוונים כמו ארגוני המחתרות, אצ"ל לח"י ועוד. או תחום האסטרונומיה, טיולים והכרת שבילי הארץ, כל אלו ועוד הפכו אותו לאדם מיוחד, שלי באופן אישי חבל שהוא כבר לא כאן.

משפחת לימואי היקרה לא הכרתי את אבי באופן אישי, אך ברור לי, שהיום אחרי כתיבת האלבום, יש לו חלק בליבי. אדאג להנציח ולספר על האיש שהוא היה ולא רק מתוך מקום של זיכרון או נחמה, אלא מפני שהוא השאיר מורשת אחריו.

מורשת של עשייה ולא של דיבורים, של דוגמא אישית מתוך עשייה ולא הרצאות ונאומים. מורשת של צניעות בבחינת "דע מאיפה באת ולאן אתה הולך".

מורשת של כבוד לאדם באשר הוא אדם גם כשהוא מאוד שונה ממך או חושב אחרת ממך.

כך נזכור את אבי ונמשיך את מורשתו.

תודה לכל מי שלקח חלק ובעיקר תודה מלאת הוקרה לאורה לימואי האחות המסורה שהייתה זמינה לכל שאלה ובקשה. תודה שפתחת את הלב ונתת מזמנך. נזכור ולא נשכח את אבי יקירכם.

עמליה אוהב ציון

אבי, מתגעגעים אליך...

